

Boek 22.

De blauwe Ridder.

+ De dorpen van Riverveld +

Hoofdstuk 1 – Een land dat opnieuw moet leren ademen

De ochtend hing laag boven Riverveld, grijs en vochtig, alsof het land zelf nog niet wist of het een nieuwe dag durfde te beginnen. Mist lag tussen de akkers, over zwarte greppels en half verbrande palen, maar door die mist heen klonk voor het eerst sinds lange tijd niet alleen stilte. Er klonk het slaan van hamers, het schrapen van spades, het knarsen van wielen en ergens verderop het roepen van een jongen die twee losgebroken geiten terug naar een erf probeerde te drijven.

Thomas zat hoog op Thunder en keek zwijgend over het dal uit. De grote zwarte destrier stond stil onder hem, met damp uit zijn neusgaten, zijn oren scherp naar voren gericht. Waar Riverveld eerder had aangevoeld als een wond die niet wilde sluiten, zag Thomas nu kleine tekenen van leven. Mannen sleepten verbrande balken weg bij een schuur. Een oude vrouw bond takken samen voor een tijdelijk hek. Twee kinderen droegen stenen naar een ingestorte waterput, te klein voor zwaar werk, maar te vastberaden om niets te doen.

Naast Thomas reed Cedric van Riverveld. De nieuwe graaf had zijn mantel dicht om zich heen geslagen en zijn gezicht stond ernstig. Hij droeg geen trots in zijn houding, geen zelfverzekerde blik van een heer die dacht dat een titel genoeg was. Hij keek naar zijn land alsof hij elke kapotte dakrand persoonlijk moest onthouden.

“Ze werken,” zei Cedric zacht. “Maar ze kijken nog steeds alsof ze verwachten dat iemand het weer van hen afneemt.”

Thomas knikte. “Dan moet u zorgen dat ze zien dat u blijft.”

Cedric keek hem aan. “En het goud?”

Thomas liet zijn blik naar de wagens glijden die verderop onder bewaking stonden. Daarin lagen de eerste middelen die gebruikt mochten worden voor herstel, maar Thomas voelde bij elke munt het gewicht ervan. Goud kon helpen, maar verkeerd gebruikt kon het ook nieuwe ruzies maken. Wie kreeg wel hulp? Wie moest wachten? Wie sprak de waarheid, en wie zag in nood een kans?

“We delen niets uit omdat iemand het hardst roept,” zei Thomas. “Elke munt moet ergens aan vastzitten. Zaaigoed. Vee. Dakstro. Gereedschap. Voedsel. Een brug. Wachters op een weg. Geen gunsten. Geen vriendjes. Geen oude macht die opnieuw begint.”

Cedric ademde langzaam uit. “Dan moeten we weten waar de nood het grootst is.”

“Daarom zijn Anne en Jara begonnen.”

Beneden bij een beschadigde boerderij stonden Anne en Jara tussen een groep vrouwen. Anne droeg haar donkerblauwe mantel, eenvoudig maar herkenbaar, en luisterde naar een jonge moeder die een kind tegen zich aan hield. Jara stond naast haar met een wastafeltje en een stuk perkament, haar blonde haar eenvoudig opgebonden, haar gezicht ernstig terwijl zij namen, aantallen en noden opschreef. Ze schreef niet alsof ze bezit telde, maar alsof elk woord een mens vertegenwoordigde.

Thomas keek naar Anne en voelde, ondanks de kou en de zorgen, warmte door zich heen trekken. Zij keek even op, alsof zij zijn blik voelde, en glimlachte klein naar hem. Geen groot gebaar, geen woorden, maar genoeg. Anne wist wat dit werk met hem deed. Zij wist dat hij het goud niet zag als rijkdom, maar als verantwoordelijkheid.

Bij de wagens controleerde Marcus ondertussen de wachtposten. Hij sprak kort met twee soldaten, wees naar de weg en liet een man de sporen bij de modderige rand controleren. Jara keek heel even zijn kant op. Marcus merkte het pas laat, maar toen hij haar zag, knikte hij rustig. Jara boog haar hoofd terug naar haar lijst, maar haar hand bleef een tel langer stil dan nodig was.

Thomas zag het, maar zei niets.

Riverveld was nog niet genezen. Daarvoor waren de velden te zwart, de huizen te stil en de ogen van de mensen te voorzichtig. Maar terwijl de mist langzaam optrok en de eerste zon tussen de wolken viel, leek het land heel even minder dood dan de dag ervoor.

Alsof Riverveld, voorzichtig en met pijn, opnieuw leerde ademen.

Hoofdstuk 2 – Cedric bezoekt drie dorpen

De eerste tocht bracht Cedric naar drie dorpen die als donkere vlekken in het landschap van Riverveld lagen. Niet omdat er niets meer leefde, maar omdat ieder erf, iedere schuur en iedere akker nog sporen droeg van wat de oude graaf had laten gebeuren en wat Roy's aanhangers hadden misbruikt. Thomas reed mee, maar hij hield Thunder bewust enkele passen achter Cedrics paard. Het kostte hem moeite om niet vanzelf het voortouw te nemen, want hij was gewend gevaar recht aan te kijken en bevelen te geven zodra mensen in nood waren, maar dit was niet zijn land. Riverveld moest niet leren vertrouwen op de Blauwe Ridder alleen. Het moest leren dat zijn eigen graaf bleef staan.

In het eerste dorp kwamen de mensen maar langzaam naar buiten. Een man met een verband om zijn hand keek Cedric aan alsof hij elk woord al wantrouwde voordat het was uitgesproken. Een oude boerin wees naar haar ingestorte dak en zei dat de vorige graaf ook beloften had gedaan, maar dat zijn mannen alleen waren gekomen om graan te eisen. Cedric stapte van zijn paard af, liet zijn handschoenen aan zijn riem hangen en boog zijn hoofd. Hij verdedigde zich niet meteen. Hij luisterde. Dat alleen al maakte de mensen onrustig, alsof zij niet wisten wat zij met een heer moesten die geen antwoord terugschreeuwde. "Het goud dat gevonden is," zei Cedric uiteindelijk, "verdwijnt niet in mijn zaal. Niet in mijn kelder. Niet in de handen van mannen die al genoeg hebben. Het wordt gebruikt voor Riverveld. Voor zaaigoed, daken, gereedschap, vee, voedsel en veilige wegen. Maar wij schrijven alles op, zodat niemand later kan zeggen dat herstel hetzelfde is als gunst."

Thomas zag hoe enkele boeren elkaar aankeken. Nog niet overtuigd, maar ook niet meer volledig gesloten. In het tweede dorp stond een groep kinderen rond een kapotte waterput. Daar hoorden ze dat twee families nog geen ploeg hadden, dat drie koeien waren gestolen en dat een weduwe haar laatste zak graan had gedeeld met buren. Cedric liet alles noteren door een schrijver die met hem meereed. Toen even later de twee stevige wagens die zij van de koning hadden gekregen en met hen waren meegereisd het erf opreden, werd het stil. De wagens waren gevuld met bruikbaar hout, ijzeren banden, gereedschap, zakken spijkers, touw, dakstro en enkele eenvoudige voorraadkisten.

Cedric keek naar de dorpsoudste. "Deze twee wagens zijn niet voor mijn burcht. Zij zijn voor dit dorp. Gebruik ze om de eerste schuren te stutten, de putrand te herstellen en de daken dicht te maken voordat de regen terugkomt."

De dorpsoudste slikte zichtbaar. "Van de koning?"

"Van de Koningsstad," zei Cedric. "Maar vandaag geef ik ze namens Riverveld aan u. Niet als aalmoes. Als begin."

In het derde dorp was het wantrouwen het hardst. Daar bleven mannen achter hekken staan en vrouwen trokken kinderen dichter tegen zich aan. Iemand mompelde dat een nieuwe graaf misschien alleen nieuwe woorden betekende. Cedric hoorde het, maar liep niet weg. Hij bleef midden op het modderige dorpspad staan, tussen kapotte karren, rooklucht en nat stro.

"Ik kan niet herstellen wat ik niet heb veroorzaakt," zei hij rustig. "Maar ik kan wel kiezen wat ik vanaf vandaag doe. Ik zal fouten maken. Ik zal soms te laat zijn. Maar ik zal niet weggijken."

Thomas voelde toen iets in hem verschuiven. Cedric was nog geen sterke graaf zoals het volk die nodig had. Nog niet. Maar hij stond daar wel, zichtbaar, zonder zich achter Thomas te verschuilen. En soms begon goed bestuur niet met kracht, maar met blijven staan wanneer niemand je nog geloofde.